

Murtomysteeri Jänismäellä

Havahduin hereille herätyskelloni piippaukseen. Kello oli seitsemän, joka tarkoitti nousemista taas uuteen päivään. Laitoin kellon pois, ja makasin hetken sängyssä, ja katselin ulos ikkunasta. Koivumetsä ikkunan takana loisti ruskan väreissä kuin nuotiossa tanssiva liekki. Ihailin sitä pienen hetken. Kotvan kuluttua nousin, venyttelin, ja astui olohuoneeseen, jossa oli jo odottamassa äiti, 16-vuotias isosisko Kanerva ja 5-vuotias pikkuveli Rasmus. Isä livahti takaani hakemaan aamukahvia.

-Huomenta Laura! äiti sanoi huomatessaan minut.

-Huomenta! Vastasin takaisin. Isosiskoni kyräili minua jäisillä sinisillä silmillään vihamielisesti. Ei hän ikinä ole minusta pitänyt, mutta tänään Kanervan katseessa oli epätavallisen vihainen kiilu. Mulkaisin takaisin ja astelin keittiöön ottamaan aamupalaa. Otin hyllystä muropaketin, jääkaapista maitoa, voita ja juustoa ja leikkasin itselleni leivän. Otin kulhon, kaadoin siihen muroja ja lisäsin maidon pohjalle. Voitelin leivän ja laitoin pari viipaletta juustoa. Laitoin tavarat takaisin ja kävelin ruokapöytään. Isä istui jo siellä siemaillen rennosti kahvia ja lukien aamun lehteä.

-Katsopa tätä Laura! isä henkäisi ja näytti lehteä. Otin sen käsiini, ja tarkastelin uutista.

-Outo rikosmysteeri on tapahtunut Jänismäen museossa, monia maalauksia oli varastettu yöllä, luin ääneen uutisotsikon. Kiinnostuin uutisesta ja luin jutun loppuun. Varas oli murtautunut sisään, varastanut tauluja, ja poliisien saavuttua hävinnyt kuin tuhka tuuleen.

-Mutta siellähän on sellainen murtohälytysjärjestelmä, että kukaan ei koskaan voisi murtautua sinne huomaamatta! huudahdin ihmeissäni.

-Niinpä. Se on varmaan maailman taidokkain varas, isä myötäili. Vilkaisin taas siskoani, ja hän tuijotti minua ilkeästi. Heti, kun käännysin katsomaan siskoani, hän käänsi päänsä pois, mutta katsahti minuun niin merkittävästi, että oli kuin hän olisi sanonut ääneen:

-Pysy poissa asioistani, tai muuten kadut syntymääsi.

Käännyin katsomaan muualle, ja söin aamupalani ripeästi. Sitten suuntasin kylpyhuoneeseen aamupesulle ja hampaiden harjaamiselle. Siskoni katse porautui minuun, ja poltti selkään koko matkan kylpyhuoneeseen, jonka jälkeen Kanervan murhaava katse jäi väijymään seinän taakse. Riisuuduin, pesin itseni rentouttavan lämpimän veden alla, joka suhisi laattalattiaan ja virtasi ihollani pieninä noroina. Pystyin melkein unohtamaan kaikki huolet Kanervasta ja rauhoittumaan tyhjän mielen kanssa, kunnes äitini huudahti:

-Laura! Tule jo sieltä suihkusta tai myöhästyt kouluautosta!

Harmissani astuin ulos suihkusta, kuivasin itseni pyyhkeellä ja pesin hampaani kuivuessani. Kun astuin ulos kylpyhuoneesta, säikähdin ovella mulkoilevaa Kanervaa niin, että hyppäsin ilmaan. Kanerva työntyi sisään, tönäisi minut ulos ja paiskaisi oven kiinni. Laitoin vaatteet päälleni, otin takkini ja reppuni ja juoksin pysäkillle, jossa linja-auto odotti jo.

~~ : ~~

Koulun jälkeen, kun istuin kouluautossa, mietin aamun tapahtumia:

-Joku Kanervassa mättää. Ei me mitään sydänystäviä kyllä olla, mutta nyt on joku vinossa. Kunpa vain tietäisin mikä...

-Hei Laura! Auttaisitko vähän tässä matikan tehtävässä, kun en oikein tajunnut sitä tunnilla? Luokkakaverini Oskarin ääni tunkeutui ajatuksiini.

-Totta kai, mikä mietityttää? kysyin samalla, kun työnsin mielessäni pyörivät ajatukset syrjään. Auttaessani Oskaria ajatukset kuitenkin palasivat, ja lopulta kysyin:

-Oskari, luitko vielä aamulla siitä Jänismäen museovarkaudesta?

-Tietenkin luin! Miksi kysyt siitä? Oli se kyllä uskomatonta, että niin hyvin vartioitu museo voitaisiin onnistuneesti ryöstää, eikö? Oskari vastasi.

-Ei kun mietin vaan kun aamulla Kanerva- aloitin, mutta sitten päässäni välähti ajatus.

-Mitä Kanervasta? Oskari kysyi hämmentyneenä. Sanoin ajatukseni ääneen innoissani:

-Kanerva sanoi menneensä eilen illalla ulos kavereidensa kanssa. Kaksi tuntia sen jälkeen meidän talon ohi ajoi poliisiautoja, ja siitä puolen tunnin jälkeen Kanerva palasi. Aamun lehdessä sanottiin, että se tapahtui illalla samoihin aikoihin, kun poliisi ajoi ohi!

-Et kai tarkoita sitä mitä minä luulen? Oskari kavahti.

-Kyllä, uskon, että varkauden takana on Kanerva, vastasin ääneen:

-Ja taidan tietää mitä tehdä.

Liisa Kotilainen Tainionmäen koulu 5 lk.